

[Niels Frederiksen.]

skattelettelse, der resulterede af den Nedsænkingspolitik, Venstreministeriet gennemførte. Det er skattemæssigt urimeligt at fastholde denne Lettelse paa ca. 10 Mill. Kr. om Aaret. Den vil i al Almindelighed, det viser Tallene, falde paa Formuer, der har lukreret af de økonomiske Begivenheder, der i stort Maal har gjort andre Borgere fattige. Det er den urimeligste Skattelov, vi efter min Opfattelse nogen Sinde har set i dansk Politik, uberettiget, ubegrundet og virkende paa ganske forkerte Steder. Lad os se lidt paa, hvorledes denne Skattelettelse virker. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard brugte en Bemærkning i sin Tale i Gaar, der var karakteristisk for hans finansielle Bedømmelse af Situationen. Det ærede Medlem sagde: Forholdene for Landbruget er fortvivlede, der er særlig nu Brug for en Formueskattelettelse. Nej, det ærede Medlem kan være ganske overbevist om, at de Hjem i Danmark, de danske Landbrug, hvor Forholdene er fortvivlede, de faar ikke nogen Lettelse ved denne Skattelettelseslov, for de har ingen Formue, de skylder undertiden mere væk, end de ejer. Nej, det er ganske andre Steder, hvor den Lov virker, men det er Steder, hvor Forholdene ikke er fortvivlede. Den Udtalelse vidner derfor om en fuldkommen fejlagtig Vurdering af Forhold og Begivenheder, og en saadan Udtalelse tjener ikke til Underbygning af nogen Tillid til klog Finanspolitik hos det ærede Medlem. Nej, Formuelettelsen er givet til alle de Borgere i Landet, i hvis Hjem Forholdene ikke er fortvivlede, men som fører deres Liv paa den Maade, at de har anbragt deres Formuer uden nogen stor Afkastning og dog gladelig lever, som de gjorde i Fortiden. Er der nogen, der trænger til at animeres til Sparsommelighed, saa er det just disse. Derfor kunde man godt kræve denne Formueskat af dem i Stedet for at skænke dem den.

Der er et andet Forhold, som der i det forelagte Arbejdsprogram er peget paa som noget, der skal tages op til Realitetsforhandling og Systematisering, og det er hele vor sociale Lovgivning. For mig staar det saadan, at den sociale Lovgivning i Danmark trænger til den Reform, hvorom der enten er fremsat Lovforslag eller bebudet saadanne af den højtærede Socialminister. Der er ingen Tvivl om, at en Centralisering af hele den offentlige Forsorg i vanskelige Tider er overordentlig stærkt paakrævet, og som Byrderne ligger skattemæssigt, grundet paa den sociale Forsorg, ligger disse Byrder i høj Grad uensartet, fordi de ligger saa for-

skelligt paa Kommunerne Landet over. Der tiltrænges paa dette Omraade i højeste Grad en Ensartethed og Centralisering, som kan bidrage til, at Staten under de Vanskeligheder, vi staaar overfor, er i Stand til at lindre Nøden og modvirke Ulykken med langt større Virkning og med færre Midler. Der er for mig ikke nogen som helst Tvivl om, at Skattetrykket er haardest føleligt kommunalt. Der er det mest uensartet og ogsaa mest uretfærdigt. Derfor haaber jeg paa, at Oppositionspartierne, der maner til klog Sparsommelighed i Statshusholdningen, varetagende Statsøkonomien i vanskelige Tider, stærkest muligt vil yde deres Medvirkning til, at dette Forhold ordnes saa godt og saa klogt som vel muligt. Jeg tænker ogsaa, at hele Tinget kan give den højtærede Finansministers Antydning af, hvad det betød at faa en Rentelettelse, vor Tilslutning. Er der noget, der i Øjeblikket ikke mindst for Landbrugserhvervene staaar som en Trusel og Tynge, der næsten ikke er til at bære, saa er det i Henhold til mine tidligere Udtalelser den Rentebyrde, der i Øjeblikket paahviler det danske Landbrugserhverv, og som for manges Vedkommende er saa stor, at den næsten vil knuge dem til Jorden.

Men dernæst vil jeg ogsaa gerne have Lov til at pege paa den Sparsommelighed, som man i Statsadministrationen nødvendigvis maa gennemføre i Tider som disse og i Tider som dem, der venter os erhvervsmæssigt og skattemæssigt. Og jeg kan ikke se rettere end, at den højtærede Regering har vist, at den bestræber sig paa dette Omraade for at gennemføre en Sparsommelighed i Statsadministrationen, som man kun kan prise og takke den for. I vort moderne Samfund, hvor Statsadministrationen naturnødvendig maa gribe ind paa flere og flere Omraader, bliver det et økonomiske Spørgsmaal af Rækkevidde og Betydning, at man har en Ledelse i dansk Administration, der agtpaagivende og forstandigt prøver paa at gennemføre en Sparsommelighed paa dette Omraade, der ikke er uden Betydning for den samlede Økonomi.

Dette er de Ting, som Arbejdsprogrammet udtrykker, og som Oppositionspartierne indbydes til Samarbejde og Forhandling om. Vil man da af de Taler, som de ærede Ordførere har holdt, kunne paaregne, at Villighed til et Medarbejderskab og Samarbejde er at vente i den kommende Rigsdagssamling. Ja, jeg vil gentage, hvad jeg begyndte med, at det var jo ikke megen Imødekommenhed, der sporedes i de to Ordførertaler, der er holdt. Det ærede